

Сільська поема

Микола Вінграновський

На сірому крилі, на скіфській сірій ночі,
Де все жага, і доля, і мана, —
Лілова тінь весни, грози вишневі очі,
І ти, моя любове, не сама!

Я знав цю землю голодом у чунях,
Арійським запахом бензину і хреста...
Прогрілися сніги, і на снігах очуняв
Той крок зерна, що йти не перестав.

Як він пішов! Як вибігли світанки,
Підплигнули плуги навстріч його ході!
Носами довгими унюхувались танки
В зерновий слід — й не вірили собі:

Де літаки? де миші? малярія?
Туляремія? голодовка? тиф?..
А він Ішов, той крок зерна, як мрія,
Ішов крізь них, і збоку, і по них!

Бо там за Ятранню — Веселі Боковеньки!
Роса, і мед, і світлі снігурі,
Зоря летить, як молодий Шевченко,
І золоте обличчя у зорі!